

Նար-Ռոս

Սպանված աղավնին

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ

1

Գիշերվա ժամը 2-ին մոտ էր: Ուղեղս արդեն թմրել էր: Գրիչս վայր դրի, վեր կացա և պատրաստվում էի, որ քնեմ, երբ հանկարծ դռանս զանգակը հնչեց: Սկզբում ինձ թվաց, թե ականջի պատրանք է գիշերային խորին լռության արդյունք, բայց չէ զանգակը նորից հնչեց և այս անգամ ավելի ուժեղ, ավելի երկարատև:

Ուշադրություն դարձրե՞լ եք, թե գիշերվա ուշ ժամին, երբ հանգիստ նստած եք ձեր տանը, երբ դուրսն ու ներսը լռել են բոլոր ձայները, որքան խորհրդավոր է լինում զանգակի ձայնը՝ լի ինչ-որ գուժական հնչյուններով, որոնք անորոշ վախ են գցում ձեր սիրտը: Այդպիսի մի վախ պաշարեց ինձ ակամա, որովհետև այդ ժամին ոչ ոքի չէի սպասում: Տանտիրոջս ծառան, որը միննույն ժամանակ ծառայում էր և ինձ, վաղուց արդեն քնած էր անշուշտ և այնքան քնուկ էր, որ զանգակ չէ, գուռնա էլ փշեիր ականջի տակ՝ չէր զարթնի: Ուստի ստիպված էի ինքս գնալ դուռը բանալու և, մինչդեռ իջնում էի մութ նախասենյակի սանդուղքով, զանգակը երրորդ անգամ հնչեց:

Երբ դուռը բաց արի, փողոցում, դռան առջև գտնված քարի մի հատիկ աստիճանի վրա կանգնած տեսա Գարեգին Միսակյանին մի շատ մոտիկ բարեկամ ընկերոջ, որին գիշերային մթության մեջ իսկույն չկարողացա ճանաչել:

Գարեգի՛ն . . . այդ դո՞ւ ես, բացականչեցի ականա, շատ զարմացած նրա այդ տարածան այցի վրա:

Ես եմ:

Ի՞նչ է պատահել:

Ոչինչ:

Բաս ինչո՞ւ ես եկել:

Հենց այնպես:

Ի՞նչպես թե հենց այնպես:

Գիտեմ, որ ուշ ես պատկում, դրա համար եկա:

Ինչո՞ւ, է՛:

Հարցիս պատասխանելու տեղ ծիծաղեց մեղմ, տարօրինակ ձայնով:
Առհասարակ ձայնից նկատում էի, որ չափազանց ուրախ տրամադրության մեջ էր, գիշերն այնքան մութ էր, որ դեմքի արտահայտությունը չէի տեսնում:

Գիտե՞ս ժամը քանիսն է, հարցրի:

Счастливые часов не наблюдают, վրա բերեց նա և նորից ծիծաղեց:

Չգիտեմ ինչու, հանկարծ ինձ թվաց, թե ցնորվել է, մանավանդ որ նրան ճանաչում էի առհասարակ իբրև տարօրինակ ուղեղի տեր երիտասարդի: Եվ այդ կասկածն այնքան ազդեր ինձ վրա, որ մի րոպե մնացի կարկամած:

Գնանք վերև, ես քեզ մի շատ կարևոր նորություն ունեմ հաղորդելու, ասաց նա և, կամաց ետ մղելով ինձ, ներս մտավ:

Ինձ ուրիշ բան չէր մնում անելու, եթե ոչ առաջնորդել նրան իմ սենյակը:
Հետաքրքրությունս չափազանց լարվել էր:

Նստեց գրասեղանիս մոտ և նայում էր ինձ այնպիսի մի հայացքով, որով կարծես հարցնում էր, «Հապա իմացիր՝ ինչ նորություն պիտի հաղորդեմ»:

Իսկ ես զարմացած դիտում էի նրան: Սյուրտուկով էր, որ գրեթե երբեք չէր գործածում, սպիտակ, շատ մաքուր ժիլետով, և բոլորովին նոր, թանկագին փողկապով: Իսկ դեմքը նույն ֆիզիկապես առողջ, կլորիկ, լեցուն դեմքն էր, առանց, սակայն, առնական որևէ արտահայտության: Միայն մշտաժպիտ աչքերը, որոնք նրա առասպելական թույլ կամքի և հեզահամբույր բնավորության արտահայտիչն էին, փայլում էին ինչ-որ անմիտ, անհուն իդիոտական երջանկությամբ: Սակայն այդ աչքերը փոքր-ինչ շաղված էին, և մի վայրկյան ինձ թվաց, թե գինու հոտ առա նրա բերանից:

Դու հարբած ես, ասացի, շեշտակի նայելով նրա աչքերին:

Այո, մի քիչ, ինչպես ասում են, քեֆով եմ, խոստովանեց նա, կամաց ծիծաղելով:

Տեսնում եմ, որ հյուր ես եղել: Ո՞րտեղ էիր:

Ո՞րտեղ... Որ ասեմ, չես հավատա:

Մի վախենա, այնպիսի դրության մեջ եմ տեսնում քեզ, որ ինչ էլ ասես՝ կհավատամ:

Կարճ ժամանակ նայում էր ինձ ժպտալով: Ըստ երևույթին տատանվում էր՝ ասի, թե թողնի, որ ես գուշակեմ: Հետո հանկարծ վեր թռավ, ամուր գրկեց ինձ և փսփսաց ականջումս.

Այս գիշեր նշանվեցի:

Ու, պինդ համբուրելով ականջիս տակ, հեռացավ և, շարունակ ժպտալով, սկսեց դիտել ինձ, կարծես ստուգելու հասար, թե ինչ տպավորություն գործեց ինձ վրա իր հայտնած նորությունը:

Իսկ իմ ստացած տպավորությունն ապշեցուցիչ էր, որովհետև նրա հայտնած նորությունը միանգամայն անակնկալ էր ինձ համար: Եվ, որովհետև այդ

տպավորության տակ ես բան չգտա ասելու և զարմացած նայում էի նրան, նա դեմ արավ ինձ իր աջ ձեռքի անանուն մատը, որի վրա ոսկե մի պարզ մատանի կար, և ասաց մի տեսակ պարծանքով.

Այ, թե չես հավատում:

Ուրեմն հիմա այնտեղի՞ց ես գալիս:

Այո՛, գալիս եմ ուղղակի նշանաձիս տանից:

Որ հայտնես ինձ այդ նորությունը այս կեսգիշերին. կարծես թե վաղը չէիր կարող:

Վա՞ղը... Այդքան համբերություն կա՞ որ: Եվ ո՞ր գնայի: Տո՞ւն, որտեղ մի կենդանի հարազատ շունչ չկա, որին հայտնեի ուրախությունս: Եվ ի՞նչ անեի մինչև վաղը: Քնեի՞: Քունս փախել է: Ախր, որ գիտենաս ինչ է կատարվում իմ մեջ... Սրտումս վարդ է բացվել, հոգիս երգում է. ուզում եմ ասել, խոսել, պարել. ուսերիս կարծես թևեր են բուսել, և թվում է թե՛ որ թափահարեմ, կթռչեմ, ինչպես... ինչպես...

Եվ իսկապես մի ուսյունով թռավ ձեռքերը տարածած, պինդ գրկեց գլուխս և, չնայելով դիմադրությանս, սկսեց խելագարի պես համբուրել դեմքիս ինչ տեղ որ հանդիպեր:

Ծիծաղելի լինելով հանդերձ, այն աստիճան սրտագրավ էին նրա սրտի գեղումները, որ ակամա ավագ-եղբայրական մի քնքշանք զարթնեց հոգուս խորքում դեպի այդ մեծ երեխան, որին միշտ սիրել էի իր առասպելական պարզամտության և անմեղ-երեխայական բնավորության համար:

Մի կերպ հանգստացրի, նստեցրի և սկսեցի հարցուփորձ անել:

Թեև ես իրավունք ունեմ, ասացի, քեզնից նեղանալու, որ այդպիսի մի խոշոր քայլ ես արել առանց իմ գիտության, բայց և այնպես ներում եմ, որովհետև, ինչպես տեսնում եմ, թաքուն սիրահարված ես եղել և ուզել ես թաքուն էլ վերջացնել բանը, երևի կարծելով, թե ես արգելք կարող եմ լինել: Այդպես չէ՞:

Ամեննին ոչ:

Հապա՞:

Ես ոչ միայն սիրահարված չեմ եղել, այլև այս երեկո առաջին անգամն էր, որ տեսա նրան:

Ո՞ւմ, աղջկա՞ն:

Այո:

Որի հետ նշանվեցի՞ր:

Այո:

Չարմանքը տարավ ինձ: Որ չճանաչեի նրան, կկարծեի կատակ է անում:

Լսիր, Գարեգին: Մի քիչ առաջ, այնտեղ, դռան մոտ, քո այս տարածամ այցը մի րոպե կասկած զարթեցրեց իմ մեջ, թե հո չես ցնորվել: Հիմա պարզորեն հարցնում եմ քեզ՝ իսկապես ուղեղդ տե՞ղն է:

Ի՞նչպես:

Որովհետև հասկանո՞ւմ ես՝ ինչ ես ասում: Կարելի բա՞ն է առաջին անգամ տեսնել աղջիկը և հենց առաջին անգամից էլ նշան տալ:

Ինչո՞ւ չի կարելի, քանի որ հավանեցի: Ես քեզ մի ուրիշ բան կասեմ. հայրս ասում էր, թե իր հայրը նշանվել էր առանց իր ապագա կնոջը տեսնելու:

Այդ ե՞րբ: Սրանից հարյուր հիսուն տարի՞ առաջ: Եվ դու չես մտածում, թե որ ժամանակներումն ես ապրում, և դու, որ կրթված, ինտելիգենտ մարդ ես, քեզ համեմատում ես քո խավար, տգետ պապի՞ հետ:

Այդ սուտ բան է, Միքայել, չհավատաս, ասաց նա դոգմատիկ հանգստությամբ: Անուսնությունը բախտի բան է: Մանրամասնությունները որ պատմեմ, կտեսնես, որ իսկապես բախտի բան է: Հետո, սերը ինտելիգենտ և տգետ չի հարցնում:

Մե՞ր: Մինչև անգամ սիրահարվե՞լ ես արդեն:

Եվ ի՞նչպես...

Մի գիշերո՞ւմ, մի քանի ժամվա ընթացքում:

Տեսնելո՞ւս պես: Ես մի տեղ կարդացել եմ, որ սիրահարվում են առաջին իսկ վայրկյանից, առաջին իսկ հայացքից:

Եվ այդ հիման վրա՞ ես կարծում, թե սիրահարվել ես:

Ոչ թե կարծում, այլ իսկապես սիրահարվել եմ: Աստված է վկա:

Դե որ երդվում ես, ի՞նչ կարող եմ ասել: Իսկ նա՞:

Ո՞վ: Սառա՞ն:

Անունը Սառա է՞:

Այո:

Դու որ հավանեցիր ու մինչև անգամ սիրահարվեցիր, նա էլ հավանե՞ց քեզ:

Հը՞, արտասանեց Գարեգինը և ապշած նայեց ինձ:

Ըստ երևույթին, հարցս այնքան անակնկալ էր նրա համար, որ հանկարծակիի եկած՝ չիմացավ ինչ պատասխան տար: Այդ բոլորին այնքան զվարճալի արտահայտություն էր ստացել նրա դեմքը, որ ծիծաղս չկարողացա զսպել: Բայց նրա շփոթմունքը երկար չտևեց, և նա պատասխանեց առաջվա երեխայական պարզամտությամբ.

Իհարկե. եթե նշանս ընդունեց, կնշանակե հավանել էր:

Վնաս չունի, թեև սիրահարված ես, բայց լոգիկայով ես խոսում: Բայց ինձ ասա տեսնեմ, ի՞նչպիսի աղջիկ է:

Խելոք, լուրջ, ծանրաբարո, վեհանձն, թագուհու պես վեհանձն և... այնքա՛ն գեղեցիկ, այնքա՛ն գեղեցիկ, որ... Դե, իհարկե, սա բախտի բան է, թե չէ՝ ո՞վ կարժանացներ ինձ այդպիսի մի գեղեցկուհու, ավելացրեց նա հուզված և, վեր կենալով սկսեց անցուդարձ անել սենյակում:

Դու միայն ընդհանուր բառեր ասացիր, նկատեցի ես, նկարագրիր օրինավոր կերպով նրա արտաքինը, որպեսզի կարողանամ որոշ գաղափար կազմել նրա գեղեցկության մասին:

Միևնույն է, ոչ մի գաղափար չես կարող կազմել:

Ինչո՞ւ:

Որովհետև... Գարեգինը հանկարծ կանգ առավ առջևս: Դու կարդացե՞լ ես Ստեռնի ինքնակենսագրությունը:

Չէ:

Նա սիրահարված է լինում մի աղջկա վրա և ուզում է այդ աղջկա նկարագիրը տալ ընթերցողին. բայց դրա փոխարեն տալիս է իր գրքի մեջ մի դատարկ երես այսպիսի մի ծանոթությամբ մոտավորապես. «Թող այս երեսի վրա ընթերցողն իր առաջին սիրո առարկայի արտաքինը նկարագրի: Ես վախենում եմ, որ ընթերցողներս չհավանեն իմ նկարագրած աղջկան, որին սիրեցի: Թե ասեմ՝ իմ սիրած աղջիկը շեկ մազեր ուներ, նա, ով սև մազեր է սիրում, կասի՝ «լա՛վ, ի՛նչ մի գեղեցիկ բան է շեկ մազերը»: Թե ասեմ՝ նրա մազերը սև էին սաթի պես, քթները վեր կքաշեին ոսկեգույն մազերի սիրահարները: Դրե՛ք այստեղ ձեր սիրած աղջկա նկարագիրը: Այդպես էր և իմ սիրած աղջիկը: Ուրեմն կարող եք երևակայել, թե որքա՛ն գեղեցիկ էր նա»:

Ստեռնը, կարծեմ, անգլիացի է և հումորիստ, նկատեցի ես, և այդ տողերը գրել է, անշուշտ, իր ընթերցողներին ծիծաղեցնելու համար: Բայց ես որ դեռ ոչ մի աղջիկ չեմ սիրել, ի՞նչպես երևակայեմ, թե որքան գեղեցիկ է քո սիրածը:

Դե որ չես սիրել, չես էլ հասկանա, հագար նկարագրեմ:

Լավ, որ այդպես է, այդ թողնենք, մինչև որ երևի բախտ կունենամ նրան անձամբ տեսնելու: Այժմ պատմիր ինձ՝ ինչպես պատահեց այդ բանը:

Ի՞նչը:

Այսինքն ի՞նչպես եղավ, որ հանկարծ սիրահարվեցիր և նշանվեցիր:

Իսկապես որ հանկարծ, ծիծաղեց Գարեգինը և նստեց իր առաջվա տեղը: Այ, ինչպես պատահեց: Անցյալ շաբաթ, երեկոյան, փողոցում հանդիպեց ինձ մեր հին բարեկամներից մեկը, մաքսատան մի հին ծառայող Բաղիրյան ազգանունով, որին փոքր ժամանակս շատ էի սիրում, որովհետև քանի մեր տուն գար, միշտ կոնֆետ կբերեր ինձ համար: Հորս մահից, առհասարակ մեր ընտանիքը քայքայվելուց հետո համարյա ոչ մի անգամ չէինք պատահել իրար: Ես իսկույն ճանաչեցի նրան, բայց նա չճանաչեց: Հետո, որ իմացավ ով եմ, այնքան ուրախացավ, որ կարծես կորած որդի ուներ ու հանկարծ գտավ: Մի առ մի հարցրեց հանգամանքներս և որ իմացավ ամուսնացած չեմ, կպավ թե՛ «քեզ պետք է ինձ փեսա դարձնեն»: Ու գոռով քարշ տվեց ինձ իրենց տուն, որ աղջիկը ցույց տա: Ճիշտն ասած, շատ էլ չդիմադրեցի, որովհետև մտածում էի՝ մի բան, որ ամուսնանալու միտք չունեն, գոռով հո չի կապելու վզիս, թեկուզ ոսկի աղջիկ էլ ունենա: Բայց բարեբախտաբար թե դժբախտաբար, աղջիկը տանը չէր կամ, գուցե տանն էր և չերևաց չկարողացա իմանալ, այնպես որ այդ երեկո չտեսա նրան: Կարծում էի, թե բանը դրանով էլ վերջացավ: Բայց չէ: Տեսնեմ այս երեկո եկավ ինձ մոտ, թե՛ «վեր կաց գնանք, աղջկաս ասել եմ տանը մնա, պետք է ծանոթացնեմ քեզ նրա հետ»: Դու գիտես էլի, ինչքան փափուկ երես ունեմ, ոչ մի կերպ դիմադրել չկարողացա. էլի գոռով քարշ տվեց: Ճանապարհին ներս տարավ իր ծանոթ ակնավաճառի մի խանութ, վերցրեց այս մատանին և սրա էլ մի հատը, գոռով գրպանս կոխեց, թե՛ «կհավանես աղջկաս կտաս, չես հավանի կբերես ետ կտաս»: Լավ: Վեր կացանք գնացինք: Գնացինք ու...

Գարեգինը սկսեց ծիծաղել...

Դե էլ ի՞նչ շարունակեմ, ավելացրեց նա, նշանը տվի, է՛լի: Տվի ու սիրտս այնպես կպավ, որ հիմա մնացել եմ ապշած, թե այս ի՞նչ բան էր հրա՞շք, կախարդա՞նք... ոչինչ չեմ հասկանում:

Ուրեմն աղջկան տեսար ու հավանեցիր:

Տո՛, աղջիկ մի՛ ասի, հրաշալի՛ք ասա, բացականչեց Գարեգինն իրեն հատուկ զեղում հիասքանչումով: Որ մտավ ու նայեցի... Է՛հ, չէ. պետք է իմ դրության մեջ լինես և տեսած լինես նրան, որ հասկանաս ինձ, թե չէ խոսքերով ի՛նչ կարող եմ հասկացնել քեզ:

Ինձ խոսքեր հարկավոր էլ չեն, որովհետև տեսնում եմ, որ արդեն խելքդ կորցրել ես, նկատեցի ես ականա ժպտալով նրա խանդավառության վրա: Դու միայն, եթե կարող ես հանգիստ կերպով, պատմիր ինձ լոկ իրողությունը:

Լոկ իրողությունը, հանգիստ կերպով: Շատ բարի: Ամենից առաջ ասեմ, որ մեզ ու մեզ էինք, այսինքն՝ ես էի, աղջիկը և հայրն ու մայրը: Ասենք, հայրն ու մայրը նրա ծնողները չեն:

Ուզում ես ասել Սառան, այդպես ասացիր, չէ՞, նրա անունը, նրանց որդեգրուիին է:

Ոչ, նրանց աղջիկն է, բայց ոչ հարազատ աղջիկը: Այ ինչպես: Ասառան աներոջս խորթ զավակն է: Այսինքն՝ աներս իր այժմյան կնոջից առաջ ամուսնացած է եղել մի այրի կնոջ հետ, որի ձեռքին եղել է Սառան մոտ տասը տարեկան հասակում: Չետո այդ կինը, այսինքն Սառայի հարազատ մայրը, մեռել է, և աներս ամուսնացել է իր այժմյան կնոջ հետ: Այսպիսով Սառան դառնում է երկուսի էլ խորթ զավակը: Հասկանալի՞ է:

Հասկանալի է: Հիմա շարունակիր քո պատմությունը. այսինքն ի՛նչպես նշանվեցիր:

Դե ի՞նչպես են նշանվում: Աղջիկը տեսա, հավանեցի ու նշանը տվի: Եկի, տեսի, հաղթեցի, վրա բերեց Գարեգինը ծիծաղելով: Չետո նստեցինք, կերանք, խմեցինք, քո կենացն էլ անուշ արինք, իբրև իմ ապագա խաչեղբոր: Լավ է, չէ՞:

Շատ շնորհակալ եմ այդ պատվի համար: Բայց դու էլի այն չես ասում, ինչ որ ինձ է հետաքրքրում:

Հարցրու, հարցրու, ես քեզ բոլորը կպատմեմ:

Դու ինձ այս ասա, թե ի՞նչպես ծանոթացար աղջկա հետ, ի՞նչ խոսեցիր, ի՞նչպես հանկարծ սիրահարվեցիր, վերջապես՝ ի՞նչպես հայտնեցիր սերդ և...

Ես նրան սեր չեմ հայտնել:

Հապա՞:

Հապա չկա: Ասածս միայն այս էր . «Օրիորդ, ես ձեզ հավանում եմ, եթե դուք էլ ինձ եք հավանում, խնդրեմ ընդունեցեք այս մատանին»:

Հենց այդպե՞ս:

Հենց այսպես, ոչ մի բառ ավել, ոչ պակաս:

Եվ նա էլ ընդունե՞ց:

Ընդունեց և դրեց սեղանի վրա:

Ի՞նչպես թե սեղանի վրա:

Սեղանի վրա, է՛լի:

Եվ ոչ մա՞տը:

Չարմանալի է, ես, կարծեմ կարողանում եմ գանազանել սեղանն ու մատը:

Եվ այդ դառավ նշան տա՞լ:

Դե ես ի՞նչ գիտեմ ինչ դառավ, խնդաց Գարեգինը, այսքանս միայն գիտեմ, որ դրանից հետո հայրն ու մայրը շնորհավորեցին, համբուրեցին, օրհնեցին մեզ, և ես այնքան ուրախ էի, որ ծափ տային, պար կգայի: Իսկապես, օրենքով որ գնանք, ավելացրեց նա, եթե չեմ սխալվում, ես ինքս իմ ձեռքով պետք է մատանին դնեի մատը, բայց որովհետև շփոթմունքից այդ բանը մոռացա անել, երևի նա էլ ամաչեց և մատը չդրեց:

Է, հետո՞:

Հետո էլ ի՞նչ:

Ի՞նչ ասացիր, ի՞նչ խոսեցիր:

Ես ու նշանա՞ծս: Ոչինչ: Առհասարակ նա ինձ հետ համարյա թե չի խոսել:
Միայն շարունակ պինդ-պինդ նայում էր աչքերիս:

Լավ, որ հետո չի խոսել, բաս ո՞րտեղից գիտես, թե խելոք, կրթված աղջիկ է:

Հայացքից: Շատ ուրիշ տեսակ հայացք ունի, կարծես ուղղակի թափանցում է հոգուդ խորքը և պրպտում, թե ինչ կա այնտեղ: Իսկ երբ չի նայում քեզ, այլ աչքերն ուղղում անորոշ տարածության մեջ կամ անշարժ հատում մի կետի, այդ հայացքն այնքան մտածկոտ է, այնքան լուրջ և, միևնույն ժամանակ, այնքան ինչպես ասեմ, լացող, այո՛, ուղղակի լացող, որ կարծես հոգիդ առնում է բռան մեջ և սեղմում: Ահա ա՛յդ հայացքն էր, որ տեսնելուս պես գերեց ինձ: Քանի անգամ այս երեկո, երբ նա չէր նայում ինձ, ես դիտում էի նրան և, զարմանալի է, ամեն անգամ կարծես մի բան պոկվում էր սրտիցս և գալիս բկիս դեմ առնում: Ահա այս բոպեին էլ, որ մտաբերում եմ նրա այդ հայացքը, ակամա մի անորոշ տխրություն է պատում ինձ:

Գուցե մի վիշտ ունի, հարցրի հետաքրքրված:

Չեմ կարծում, այդ պետք է որ նրա հայացքի հատկանիշը լինի: Առհասարակ ես երբեմն տեսել եմ կանայք, որոնց աչքերը կարծես լաց են լինում, և այդ աչքերն են առավելապես, որ նրանց գեղեցկություն ու գրավչություն են տալիս: Ասենք, ես դեռ լավ չեմ ճանաչում նրան, որովհետև միջոց չեղավ նրա հետ առանձնանալու և, բացի այդ, ինքս էլ մի քիչ քաշվում էի: Ընթրիքի ժամանակ, երբ, ինչպես ասում են, կատարս մի քիչ տաքացել էր և բավական համարձակություն էի ստացել, կարող էի շուտ մոտենալ, բայց, դժբախտաբար, նա չմասնակցեց ընթրիքին:

Ի՞նչպես թե չմասնակցեց:

Ներողություն խնդրեց, որ մի քիչ տկար է զգում իրեն և հեռացավ:

Էլ չտեսա՞ր նրան:

Չէ:

Ականա թոթվեցի ուսերս և վեր կացա:

Դե հիմա կարող ես գնալ, որովհետև արդեն՝ շատ ուշ է, և քունս տանում է: Բայց իմացիր, որ նշանտուքդ շատ տարօրինակ նշանտուք է, և մինչև որ չտանես չծանոթացնես ինձ նշանաժիդ հետ, ես բան չեմ կարող հասկանալ: Կտանե՞ս:

Երբ ուզես:

Պայմանավորվեցինք, որ հենց առաջիկա շաբաթ երեկոյան, երբ ես բոլորովին ազատ էի, նա կգա ինձ մոտ և միասին կգնանք: Ու գրեթե գոռով դուրս արի նրան: